

RENEGATUL

de ROBERT PRUTZ. *

Cânt de țitere, țimbale, cum imbie și cum sună!
Și femeile frumoase, ce rotire 'n danț, nebună!
Cort de purpură la țarmul mării. Și in el stă treaz
Renegatul, vechiu de vârstă, prea maritul prinț viteaz.

Dintre toți câți, din spre Mare, din ținut creștin veniră
Și Coran'u 'n locul crucii și al Bibliei-l primiră,
Nimănui n'a zimbbit soarta și norocu 'n așa fel,
Nimeni n'a ajuns puternic, mare și bogat ca el.

Sclava, ciocnind cupa de-aur cu vin roșu ca bujorul:
– „Ce e drept, oprit-a vinul Mohammed, petrecătorul,
Dar Suleima, sclava-ți dragă, te imbie a-l gusta!”.

– „Lasă zângănitul cupei! Clopote parc' ar suna...”

– „Ce-i, stăpâne? Te rog spune-mi: nu-ți mai place jocul oare?

Ai vrea după lei și tigri să pleci iar la vânătoare?

Ori vrei să-ți încerci iar spada 'n capetele de creștini?”

– „Ah, nu-mi mai aduce-aminte de acești procleți haini!”

Zise și închise ochii, căci i se părea că-l duce
Val naprasnic... Vede 'n zare o biserica... O cruce
Straluțește sus pe turlă, ca slăvita pacii stea
Și de orgă line-acorduri și litanii auzia...

Și se vede pe el însuși, floare 'n raiul tinereții,
Până-l arunca 'n vâltoare și 'ntre Mauri valul vieții:
Un băiat cu bucle blonde, o cădelnița purtând
Și, cucernic, între slujbe, lâng' altar se vede stând.

Dragile surori le vede, cu lungi coade 'n jos lasate,
În genunchi cum stau atente, cu căpșoarele plecate;
Vede ochiul blând al mamei cum pe frunte-i s'a oprit
Cu speranțe și cu grijă pentru fiul ei iubit;

Vede preotu 'n odăjdii, cum spre binecuvântare
Braț ridică și îi bate inima cu 'nfrigurare,
Cî de-odată glas de crainic în văzduh parc' a tunat:
„Blastămat fie de-apururi pe Crist cine l-a trădat!”

.....
Când ridică ochi-aude: „Flota noastră e ce vine!
Sânt corsarii tăi, stăpâne, vin din țările creștine;
Încărcați cu sclavi, ostateci și cu prazi bogate vin!”
Se coboar' acum de-avalma și de zvon e țermul plin.

Printre ei batrânul trece. Că grozavă 'nfățisare!
Descompuși, cu-obrajii palizi, stau sârmani 'n nemișcare:
Băieți, fete, mici și gingași, și, cu părul alb, batrâni;
N'au cruțat nimic pirații cu-a' lor inime de căni!

Doar un baietel rămâne liniștit și fără frică,
Pe nisip îngenunchiază; ochii lui spre cer ridică
Și necontentit sâruta și apasă strâns la piept
O cioplită cruciuliță ce o ține 'n mână drept.

Părul blond, ca val de aur îi împreună obrazul,
Liniștit, ca 'n fața morții, aplecat îi e grumazul,
Dar senini și mândri ochii către prinț și-a îndreptat,
Și rămâne calmă fața-i, ca și ochiul lui curat.

Renegatul vede crucea și copilul îl privește.
Iat' o lacrimă ascunsă pe-a lui geană se ivește.
Se întoarce 'n cort și nimeni nu știa ce se petrece...
Dar creștini 'n ziua cea îi lăsă pe toți să ple.e...

Trad. de I. Const.-Delabăia.